

Észak-Amerikai Vadászexpedíció 2009

Szerző: Katona Gábor

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
2. oldal

Augusztus 28.
White Wolf Lake
Caribou Camp

Frank tegnap este azt mondta, Carlos reggel nyolcra jön értem, és haladéktalanul elrepülünk karibuvadászatom táborába. Nyolcra annak rendje és módja szerint össze is csomagoltam, és a szálloda halljában vártam az indulást. Megjelent Carlos és közölte a változást, hogy az én elszállításomra előre nem látott okok miatt csak délben kerül sor. Nem voltam meglepve, mindig minden máshogyan történik, mint ahogyan azt előre terveztük. Visszaköltözök a szobámba, azután elmegyek, és megreggelizem egy helyi gyorsétteremben.

Várom a delet.

Aztán eljön a pillanat, cseng a telefon, indulunk. A mikrobuszba két íjással, Jake Ensignnal és Ricardo Longoriával együtt ülünk be. Az előttünk álló napok során ők lesznek a társaim, örömeim és bánataim szemtanúi. Carlos a helyi float plane repülőtérre, tehát a hidroplánok felszállópályájához fuvaroz bennünket. Komoly cég az üzemeltető, most is három nagy Cessna gép lebeg a vízen. Nem is gondolnám, hogy ilyen nagy gépek is képesek vízről felszállni. Legalább tízszemélyes, kétmotoros Cessna-óriások. Raklapokra emelik pakkjainkat, targonca viszi a mérleghez. Ez bizony erősen sikerült, mind a hárman jól bepakoltunk. Húzza a szemöldökét a pilóta, de aztán csak rábólint. Kapunk még két útitársat, egy fiatal srácot és egy középkorú úriembert, apa és fia, róluk egyelőre nem derült ki, mi a szerepük.

A felszállópályáját a Nagy-Rabszolga-tó adja. Kis öbölben vannak a gépek kikötve, innen kell kihajókáznunk. A csomagok a belső tér nagy részét elfoglalják, jó sok a szállítani való. Ahogy látom, a mi felszerelésünkön kívül ellátmányt is szállítunk. Még az üreges siklótalpakba is dobozok kerülnek, a rakodók valóban minden helyet kihasználják. Miután minden pakkot a helyére tettek és rögzítettek, a fennmaradó térben igyekeznek helyet találni az üléseknek. Azokat is sikerül a helyükre csavarozni. Lassan csak elindulunk...

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
3. oldal

Beszállok, lábamat nem tudom kinyújtani a csomagok miatt, bizony szűk a hely. A pilóta beindítja a hajtóművet, csendes, nyugodt tempóban siklunk a tavon. Keressük a megfelelő szelet. A pilótánk gázt ad, a nagy gép motorcsónakként vágat előre a tavon, majd elszakadunk a felszíntől. Nagy ívben fordulunk egyet Yellowknife légterében, és elrepülünk a Frame Lake felett. Ezt a tavat sétáltam körbe kényszerpihenőm alatt. A már ismerősként köszönő, tavas, lápos tundra felett szállunk, több mint egy órán keresztül. Unom egy kicsit ezt a sok repülést, az út nagy részét végigalszom. 280 kilométerre távolodunk Yellowknife-től, míg egyszer csak leszállunk az egyik nagyobbacska tóra. Semmiféle kikötőt vagy mólót nem látok. Megközelítjük a partot, a gép megfordul, a pilóta hátramenetbe kapcsol, és szépen kitoljuk a siklótalpakat a homokos fövényre.

Úgy tűnik, megérkeztünk.

Kézről kézre járnak a táskák és a dobozok, hamar kipakolunk. Táborunk White Wolf Lake Caribou Camp, azaz magyarul Fehér Farkas-tó Karibu Tábor. Mint nevéből is sejteni lehet, a tavat, ahol landoltunk, Fehér Farkas-tónak hívják.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken 4. oldal

Saját táblája is van a tábornak, azon hirdeti büszkén nevét és emblémáját. Engem egy kicsit Kavik Campre emlékeztet, de annál elhanyagoltabb és kevésbé felszerelt. Semmit nem tudnak helyben előállítani, teljes mértékben az utánpótlásra szorulunk. ATV-nk is van – mint köztudott, inuitul honda –, amely a tábor környéki fuvarozásban segít. A parton két motoros és pár motor nélküli csónak várja, hogy kivegye a részét a munkából. Az elszállásolásunkról a sátor és a faház fura keveréke gondoskodik. Favázás szerkezetre ideiglenesen ponyvákat feszítettek, ezek adják a falat. Bent kemény fapriccsek, rajtuk matrac a fekhely, a padló deszkából készült. A három vadász egy körletbe kerül, kis íróasztalunk is van, amit ki is sajátítok magamnak. (A többieknek nem kell naplót írniuk...) Áram elvileg van, duruzsolva működik a generátor, de a barakk egy szál villanyégőjébe momentán nem sikerül életet lehelni. Akkumulátorom töltése kétséges. A zuhanyozást, tisztálkodást bizonytalan időre elhalasztjuk. A tábor félgőzzel üzemel, több viskó is van – illetve csak favázuk –, de azokra nem húztak sátorfalat. Nincs lakójuk, nem tudni, miért. Miután elrendezkedünk, Pat, a táborparancsnok és a vezető guide rövid eligazítást tart az étkezőbarakkban. Mint megtudtam, az én vezetőm ő lesz, aminek kifejezetten örülök. Idősebb, hatvan év körüli, vélhetőleg igen tapasztalt kísérő, már magát a nagy Jim Cabelát, a Cabela's megalapítóját is vezette ezen a területen. Elmondja, hogy tegnap néhány száz, egy hete viszont még több ezer karibu volt a környéken. Érkezésünk után mindjárt ki is szűrünk egy tehenet a tábor közös spektívjével, a sátorponyva belső oldalán viszont méltatlankodó üzeneteket is találunk. Egyik arról tájékoztatja az újonnan érkező vadászt, hogy a felirat szerzője hatezer dollárt fizetett, de egy helyi madáron kívül mást nem sikerült elejtenie. Nem volt boldog, ezt néhány meglehetősen erős angol kifejezéssel tette az olvasó számára egyértelművé. Pat azonban optimista. Véleménye szerint a helyi karibupopulációra nem az jellemző, hogy egy irányt tartva halad távoli célja felé, ehelyett nagy területen belül folyamatosan keringenek, és ezt a bizonyos területet nem igen hagyják el.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
5. oldal

Szállodából való induláskor Carlos egy borítékot nyomott a kezembe azzal, hogy abban vannak az engedélyek, többek között a második karibum *tagje*. Most kerül sor a papírmunkára, felbontom hát a borítékot. Igen nagy meglepetéssel látom, hogy farkasra szóló engedély is lapul benne. Azért nem értem, mert én nem vadászok farkasra, ha keresztbe fekszik a küszöbön, akkor sem bántanám. Meg is írtam Franknek, hogy vegye ki bátran minden csomagból a farkast, ha nem vadászok rá, minek venném meg a licencet? Így is tett, itt vannak a gépemen a számlák, a farkas mindenhol át van húzva, úgyszintén az érte fizetendő összeg. Erre most mégis itt az engedély. Olyan esetre nemigen emlékszem, hogy egy vadász több kilövési engedélyt kapott volna, mint amennyiért fizetett. Mit meg nem érünk!

Pat azt is elmondja, hogy ha bármelyikünknek olyan terve lett volna, hogy a majdan elejtett karibu alsó állkapcsát elviszi, akkor ezt felejtjük el tüstént. Minden állkapcsot be kell szolgáltatniuk. A tudományos élet valamiféle analízist hajt végre a karibukon, és éppen erre a testrésze van szükségük.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
6. oldal

Engem aztán nem izgat a dolog, én csak a két darab agancsot szeretném elvinni, tőlem az egész karibut analizálgathatják.

Sajnálatos közjáték zavarja meg készülődésünket a vadászatra. A velünk érkezett középkorú úr, akinek funkciójára mind ez idáig nem derült fény, ki szeretné próbálni Ricardo íját. Az a kisebbik baj, hogy mindezt egy sátor közepén szeretné megtenni. A nagyobbik, hogy egyáltalán nem ért az íjakhoz. A legnagyobb gond pedig az, hogy úgy tesz, mintha értene hozzájuk. Megfeszíti az íjat, majd helytelen technikával és terhelés nélkül engedi el a húrt. Irtózatossá csattanás, valami leszakad az íjról és lövedékként repül át a szobán, pattogva kerülgeti a fejünket.

Ricardo sóbálvánnyá válik.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
7. oldal

Az íj használhatatlanná vált. Egy kétezer dolláros, egyedi megrendelésre készült fegyvert tett tönkre az ember. Javítható, de ezzel egy ideig senki nem fog vadászni. Ricardo érthetetlen nyugalommal veszi tudomásul a veszteséget, és kőmerev arccal húz elő egy másik íjat a táskájából. Ez a tartalék, ha ez is elromlik, akkor a vadászat be is fejeződött. Azon gondolkodom, hogy zárni fogom a Peli táskát. Ha ilyen emberek vannak itt szabadlábban, akkor a fegyverek könnyen veszélyessé válhatnak. A tábor mögött lőtérnek nevezett oszlop áll, rajta foszlásnak indult régi lőlapok. Nekem sem kell több, rögtön eldöntöm, hogy ellenőrzöm a puskámat. Új lőtáblát kalapálunk össze, rászégecseljük a célt. Lézerrel bemérem a száz métert, oda helyezem ki. A lőtér így most már a száz yard mellett metrikus mértékegységben számoló vadászoknak is megfelel. Beállítom a kamerát, felteszem a fülvédőt, kezdődjön hát a lövészet!

Az első lövés után nem hiszek a szememnek.

A céltábla feketéjének aljára céloztam, éppen úgy, mint Kavikban. Ennek megfelelően a lövésnek is a tízesen kellett volna átszaladnia, ennyi magas lövés kell száz méteren. Ehelyett a lőlap tetején szakított lyukat a lövedék, így éppen hogy benne vagyok a célban. Külön bosszantó, hogy jó két centivel jobbra vagyok. Még két próbálövés, a lyukak egybe szakadnak.

Na, akkor most gondolkodjunk – mondja a régi Arany Ászok-reklám.

Az nem kétséges, hogy ezek jól átgondolt lövések voltak. Feltámasztásom elsőrendű, ülve, kényelmes pozícióból tüzeltem. Itt csak és kizárólag beállítási hiba lehet. De hol és mikor mászhatott el a távcső? Ameddig a dobozban volt, addig biztosan nem. Arra viszont emlékszem, hogy Alaszkában párszor odakoccantottam, de azt nem hittem volna, hogy ennek ilyen hatása lehet. A három lövés eredményének ismeretében át kell értékelnem a musk-ox hibázásomat is. Az első állat elejtésekor ott is fölé lőttem először. Ha azt veszem, hogy száz méteren a kívánatosnál csak tíz centivel megy magasabbra a lövés – és ez a mostani három tesztlövés eredményének ismeretében egy igen jóindulatú érték –, akkor az háromszáz méteren bizony már eldobja a találati pontot. Túl sok, még egy nagy testű tuloknak is. Ettől függetlenül, az nem volt egy szépen kivitelezett lövés, nem a saját hibáimat akarom eltusolni, mindössze azon gondolkodom, hogy más tényezők is szerepet kaphattak a hibázásban. Korrigálok a távcsövön, és végre oda szaladnak a lövések, ahova azt szerettem volna. Még két ellenőrző lövés után megnyugszom, csak éppen ráment nyolc lőszerem. Anchorage-ban hagytam három doboz töltényt, de oda egy darabig még nem megyek vissza. A két karibura és a montanai antilopvadászatra van egy doboz munícióm. Elégnek kell lennie. Legalábbis nagyon remélem...

A lövöldözés végeztével Pat a spektívhez hív. Tíz karibu mozog a látómezőben, de ma még nem vadászhatok rájuk. Itt is érvényes az „amelyik nap repülsz, nem vadászol” szabály.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
8. oldal

Érdekes, hogy az inuitoknál vagy nem volt ilyen rendelkezés, vagy nem érdekelte őket. Így csak a nyálamat csorgatom a szép bikára. Én nem tudom megítélni a trófeát, nekem messze vannak, de Pat szerint erős, lőhető bika.

Vacsorára Pat sült húst készít, háromféle körettel és porból készült izotóniás itallal. Utána komoly adag tortát falunk be. Lesz energia bőven a holnapi vadászathoz.

Csodáljuk a naplementét.

A barakk ajtajához pumpás Mossberg sörétest támasztanak. Akit éjszaka szólít a természet, csak ezzel a fegyverrel a kezében mehet a dolgát végezni.

Medvék!

Augusztus 29.
White Wolf Lake
Caribou Camp

Tudom, hogy már többször említettem, hogy milyen roppant kiterjed az amerikai észak, de mégis időről időre visszatérek ehhez a kérdéshez, mert az itteni távolságok egyszerűen lenyűgözőek. Magyarországról jövő ember szinte fel sem foghatja, mekkora területek vannak errefelé, csaknem teljesen lakatlanul. Otthon, Budapestről indulva két és fél, legfeljebb három óra alatt hazám bármelyik eldugott kicsi falujába elérnék autóval még akkor is, ha pontosan betartom a sebességkorlátozásra vonatkozó szabályokat. Itt egy órát repülünk hidroplánnal, és szinte alig moccantunk előre a térképen. Nem is értem, az aranyláz idején hogyan lehetett ekkora távolságokat gyalogszerrel megtenni.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
9. oldal

A tökéletes elzártság és izoláció furcsa érzést kelt bennem. A legkevésbé sem érzem magam rosszul, csak nem tudok mit kezdeni azzal, hogy a táborunkhoz legközelebb lévő civilizáció több száz kilométerre van. Sosem tapasztaltam még hasonlót. A mai korban ez az elszigeteltség már csak csekély veszélyt jelent a vadászokra nézve, bár tény, hogy jó sokat kell repülni a következő kórházig, és könnyen adódhat olyan időjárás, hogy a gépek nem tudnak felszállni. De mit érezhettek azok az úttörők, akik esetleg éveken át tartó meneteléssel értek idáig, és abban is biztosak lehettek, hogy ugyanennyit kell majd gyalogolniuk, ha a „közeli” szállodát szeretnék látni? Hogy élhette át Rober Falcon Scott és a Déli-sark meghódítására indult csapata azt, hogy ha bajba kerülnek – ami sajnos meg is történt – nincs senki, aki segíteni tudna? Mi járt Neil Armstrong fejében akkor, amikor a Sas holdkomp fedélzetén megkezdte a leszállást a Holdra úgy, hogy a NASA minden kötelező optimizmus ellenére is legfeljebb 50% esélyt adott neki és „Buzz” Aldrinnak a későbbi sikeres felszállásra a Hold felszínéről? Hogy fogják elkerülni a tébolyt azok a hősök, akik belátható időn belül, mindössze bő két-három évtized múlva az *56 millió kilométer* távolságra lévő Marsra indulnak?

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken 10. oldal

Felfedezőnek lenni olyan szellemi erőt és tartást jelent, amivel csak nagyon kevesen rendelkeznek. Nézzük csak, mit jelent erre felé az, hogy észak.

Alaszka, ahogy azt írtam már korábban, nagyjából 1,5 millió négyzetkilométer. Ehhez adjuk hozzá bátran Kanada Yukon tartományát, hiszen a két ország közti határvonal csak térképen létezik, a vadonságban ennek nyoma sincsen. Ez újabb 483 ezer négyzetkilométer. Ugorjunk tovább kelet felé, itt az NWT a maga 1,38 négyzetkilométerével és Nunavut 2 millióval. Most 5363 millió négyzetkilométernél tartunk, amelybe Magyarország csaknem ötvennyolcszor férne bele! Ekkor még nagyon szigorúak voltunk, mert nem vettük számításba a délebbre található kanadai tartományokat, amelyek szintén nem pöttömnyi méretükről váltak híressé.

Vajon hányan lakják a fenti területet?

Alaszka a maga 626 ezer lakosával a legnagyobb lélekszámmal büszkélkedhet. Yukon 30,8 ezer, NWT 41 ezer, Nunavut 27 lakost tudhat magáénak, tehát az amerikai északot mindösszesen 724,8 ezer fő lakja! Kevesebb, mint Budapest lakóinak a fele!

Ezek az emberek máshogy élik az életüket, mint ami mifelénk megszokott. Az állam nem tud, és nem is szándékozik minden lakos mellé egy általános segítőt rendszeresíteni. A „segíts magadon, Isten is megsegít” mondásnak itt komoly alapja lenne. Az eddig általam megismert északi emberek mindegyikéről elmondható, hogy fejlett problémamegoldó képességgel bírnak. Vesztett helyzet számukra nem létezik, bár ez a hozzáállás szemükben nem egy különleges erény, hanem a mindennapok része. Nem is nagyon van más választásuk. Bármilyen helyzetbe is kerülnek a távoli végeken, egyedül kell kiverekedniük magukat. Ha segítségre szorulnak, akkor nem óbégatnak és várják azt, hogy a gondjuk magától megoldódjon, hanem a közösséghez fordulnak. A közösség pedig mindig segít a bajbajutottakon. Ha valaki elvész, az egész település a nyomába ered. Nagyon erős az összetartás, és számukra ez magától értetődő viselkedés, az életet máshogy el sem tudnák képzelni. Néhányan talán azt gondolják, hogy ezek a magányos emberek és közösségek befelé fordulóak, az idegeneket nem, vagy csak nehezen fogadják be. Nos, ez nem így van. Nyugodtan mondhatom, hogy kizárólag barátságos és nyitott emberekkel találkoztam eddigi ittlétem során. Ha valakit kérdezel, akkor válaszát azzal kezdi, hogy rád mosolyog. Ha útbaigazítást kérsz, legyél óvatos, mert olyan pontos, részletes és világos tanácsot fogsz kapni, hogy csak győzd kivárni a végét.

Kiadós reggeli volt, ami megalapozta a jó hangulatomat. Pat rengeteg tojást és szalonnát sütött, hozzá gyümölcskonzervet, lekváros kenyeret és müzlit ettem, amit pár liter narancslével és kakaóval öblítettem le.

Kiderül a tegnapi íjrongáló ember szerepe is: ő is vezető, méghozzá éppen az íjászoké. Ők hárman szálnak egy csónakba, valamint egy fiatalember, az íjászok vezetőjének a fia. Hogy neki itt mi a feladata, minek van itt egyáltalán, azt továbbra is homály fedi.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken 11. oldal

A csónakokba kerülnek hátizsákjaink, benne egy ebéddel, ami az én esetemben csak két saját kezűleg gyártott szendvics. Ha a reggeli jó, velem egész nap nincs baj.

Csónakjaink nekivágnak a nagy Fehér Farkas-tónak. Mi haladunk elől, az íjászok a farvizünket lovagolják meg. Kacsaringós, több helyen és többszörösen elágazó, sekély tó ez a Farkas. Eddig valamiért az a téveszme gyötört, hogy ha egy tó nagy, akkor feltehetőleg mély is. Ez a Farkas esetében biztosan nincs így, egy-két alkalommal még a motort is kiemeljük, hogy az ne akadjon bele a medert borító súlyos kövekbe. A fejesugrás itt nem javallott, és nem csak az alacsony víz hőmérséklet miatt.

A vadászati stratégia lényege röviden, hogy fel-alá csónakázunk ezen a tavon, és ha látunk lehető, golyóra érett bikát, akkor partra szállunk, és a tettek mezejére lépünk. Ha nem látunk semmit, akkor is partra szállunk időnként, és cserkelünk egyet a környéken. Nem egy ördögien bonyolult haditerv, nehéz lenne nem megérteni.

Majd' egy órát hajókézünk, látunk is karibukat szép számmal, közel és távol, némelyik épp a parton heverészik. Napoznak, sütkéreznek, élvezik a rövid nyarat. Csak néhány bikát figyelünk meg, de azok elég hervadtak. Az egész társaság testületileg kiköt, megmászunk egy majdnem tíz méter magas dombot, kezdődik az általános távcsövezés. Megtöltöm a puskám, pedig csak ötven méterre távolodunk a csónaktól. Ez itt tényleg olyan, mint a vadnyugat, egy lépést sem tesz senki fegyver nélkül. Mindenki a medvéktől tart, ezért ez az állandósult fegyverkezés. Nem tölthetek viszont csőre, még a parton sem, balesetvédelmi okok miatt. Hiába mutogatom Patnek az .R93 működését, ami szerint úgy tudok a csőben löszert tartani, hogy az ütőszeg rugója nincs megfeszítve, nem engedi. Biztos nem hallott még arról a százszorosan beigazolódott tapasztalatról, amely szerint, ha egy önvédelmi célból hordott fegyver nincsen csőre töltve, akkor az olyan, mintha nem is lenne. Akik erre a következtetésre jutottak, azok azért némileg nagyobb nevek a fegyverek világában, mint ez a kanadai vezető. Én nem érzem magam valami rettenetes életveszélyben, tőlem aztán a hajóban is maradhatna a puska. Annak igazán nem sok értelme van, hogy magammal kell hurcolnom, viszont nem lehet megtöltve. Így maximum buzogánynak tudom használni. A csónakban a tárban sem lehet töltény, hogy nehogy a Blaser csőre töltsen, majd felhúzza és ezután elsüsse magát. Merthogy ennél a típusnál ez a három, egymástól teljesen különálló lépés kell ahhoz, hogy a tárban lévő töltény lövedéke kirepüljön a csőtorkolaton. Lehet, hogy otthon a katonáknak és a rendőröknek azt fogom javasolni, hogy ezután mindig töltetlen fegyverrel menjenek bevetésre. Aztán ha látják a célt, akkor kérjenek engedélyt a parancsnoktól, az ellenséget pedig bírják önmérsékletre addig, amíg sikerül betárazni.

Az én életemben is előfordult, hogy nem megfelelően kezeltem, használtam egy lőfegyvert.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken 12. oldal

Volt, hogy kibiztosítva támasztottam egy fához, mert annyira örültem a zsákmánynak, hogy elfelejtettem az alapvető biztonsági szabályt. Akár baj is lehetett volna belőle, de szerencsére nem lett. Valaki résen volt, szólt a mulasztásom miatt, és ennek két eredménye lett: az egyik, hogy tönkretette a napomat. Soha nem hittem volna ugyanis, hogy ilyesmi velem előfordulhat. Mindig is azt gondoltam magamról, hogy mint fegyvereket szerető és azért elég gyakran használó ember, megfelelő körültekintéssel kezelem lőszerszámaimat. A másik eredmény az lett, hogy beidegződött egy kényszeres mozdulat, amit egy-egy vadászat alatt akár több tucat alkalommal is elvégzek. Megérintem az éppen nálam lévő fegyver biztosítóját, ellenőrizve, hogy az milyen pozícióban van. Tehát, nemcsak a szokásos alkalmakkal csekkolom a puskát, hanem szinte folyamatosan.

Sajnos azt is meg kell jegyezzem, hogy némely vadászszervező és -vezető nem képes, vagy nem tud erélyesen fellépni a renitens vadászok ellen, és képtelen a biztonsági szabályoknak érvényt szerezni. Több ilyen esetet is láttam már. Minden hazai vadászújságot elolvasok, egyszer valamelyikben meg is pendítették a témát, hogy vajon miért nem merünk rászólni nagy nevű vadásztársunkra akkor, ha látjuk, hogy megszegi a szabályokat?

A fegyverekkel kapcsolatos biztonsági szabályok fontosságát nem lehet elég gyakran említeni. Én viszont nem kedvelem azt az embertípust, aki saját, fegyverekkel kapcsolatos szakértelmét úgy igyekszik bizonyítani, hogy új szabályokat talál ki. Egyszer összefutottam egy ilyen nagy tudású szakival, aki azért is rám szólt, hogy a Blaserről *leszerelt* csövet ne fordítsam felé. (Egyébként nem fordítottam, de ez neki mindegy volt.) Ezzel az erővel azt is mondhatná, hogy a kezemben tartott töltény lövedéke ne mutasson az ő irányába, mert mi lesz, ha az a kezemben el találna sülni? Nem szállok Pattel vitába, ő van otthon, övé a felelősség és egyébként sem szoktam vitatkozni minden jelentéktelen dolgon. Csak egy kicsit fárasztó ez a folytonos ki- és betárazás, és a lőszernek sem tesz jót.

Előkerül a spektív is, így hatan hétféle irányba kémleljük a tájat.

Sok a karibu, ehhez kétség nem férhet. Kétkedést csak az ébreszt bennünk, hogy hiába sok ma a vad, viselkedési sajátosságukból adódóan lehet, hogy holnap már egyet sem látunk. Az is elképzelhető viszont, hogy a következő napon tízszer ennyien lesznek. Sokat beszélgetünk arról is, ki milyen agancsot szeretne hazavinni. Nincs egységes álláspont. Van, aki a kisebb, de elágazóbb agancsot favorizálja, míg más nagyobbbat szeretne és nem bánja, ha az nem ágas-bogas. Nekem alapvetően mindegy, hogy a reménybeli karibum melyik csoportba tartozik. Meg is mondom Patnek, hogy értékítéletében megbízok, ha egy bikára azt mondja, hogy az szép és lőhető, én el fogom neki hinni. Ezzel együtt, ha választási lehetőség kínálkozik, én inkább a nagyobbra szavazok, az ágak száma kevésbé fontos. Én a magyar vadászati értékrend szerint ítélem meg a trófea minőségét, ez pedig a tömeget és a terjedelmet sorolja előre.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken 13. oldal

Az is igaz viszont, hogy a mi bikáink nem hordanak olyan sokféle agancsot, mint a karibu bikák. Ha már itt tartunk, egy rövid észrevételt tennék a helyi nyelvhasználat különlegességeiből. Angolul megkülönböztetik a szarv és az agancs kifejezéseket, hasonlóan a magyar nyelvhez. Mégis, mindenre azt mondják, hogy szarv. Ha látnak egy állatot, aminek valami nőtt a fején, akkor a *szarvról* kezdenek beszélni. Alaszkai vadászvezetőim és az általam megismert amerikai vadászok döntő többsége hasonlóan fejezi ki magát. Hogy ennek mi lehet az oka, azt nem tudom. Ha rákérdezek, akkor bármelyikük el tudja magyarázni a kétféle képződmény közti különbségeket, és ekkor már pontosan fogalmazva, precíz szóhasználattal különböztetik meg az agancsot a szarvtól.

Visszaszállunk a csónakokba, folytatódik a vízi cserkelés. Ragyogón süt a nap, egyre melegebb van, a szél is enyhült valamelyest. Óvatosan, kis gázzal siklunk a part mellett, a beugrók előtt szinte megállunk. Egyik pillanatban tehenet veszünk észre mindjárt a tó partján. Ez még nem lenne rendkívüli, hiszen sok tehenet láttunk már kihajózásunk óta, el is neveztem magamban a területet vadaskertnek. A tehéntől ötven méterre viszont egy hatalmas szarv – akarom mondani: agancs... – mered elő a bozótból. Olyan, mintha egy magányos trófea lenne a bokrocspa tetején, a fejből vagy az állat többi részéből semmi sem látszik.

Bika fekszik a sűrűben.

Közel van nagyon, könnyű lövésnek és cserkelésnek ígérkezik, ez vadászíjászoknak való munka. Meg is kezdik a szükséges manővereket, közelítenek a parthoz. Mi hátraarcot veszünk, és a közeli túlpárt felé irányozzuk a csónak orrát. Ott szeretnénk kikötni, hogy távcsővel és kamerával kövessük a sporttársak ügyeskedését. Éppen hogy felállítjuk a technikát, mikor látjuk, hogy a szarvas feláll, és kényelmesen odébb sétál a már csak száz méterre lévő vadászok elől. Észrevehette őket. Puskával könnyű lövés lenne, de ijjal leküzdhetetlen távolság. Bizony, a vadászíjászoknak sosem adják olcsón a zsákmányt. Visszapattanunk a csónakba, jöjjenek hát a puskások! A szarvas megugrott, gyors tempóban igyekszünk elé kerülni. Elérünk egy hegy alá, várjuk, hogy karibu elfusson előttünk. Kémlelünk, nézelődünk, a bika sehol.

Ez meglépett.

Nem csatlakozunk az íjászkülönítményhez, és ettől alighanem kissé megkönnyebbülnek. Az íjászok vadászati módszere és igényei annyira eltérnek a puskásoktól, hogy a közös vadászat csaknem lehetetlen.

Hajókázunk, sütkérezünk.

No stress.

Egymás után kerülnek elének a lőhetőnek tartott bikák. Mustrálgatjuk, gusztáljuk őket a spektíven és a binokuláron keresztül. Egyikük sem kiemelkedő bika, de mindegyik szép, fajtájának méltó képviselője.

Nem határozok egyik mellett sem, Pat sem erőlteti. Ez csak az első vadásznapi, időnk még van.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken 14. oldal

Azt találjuk ki, hogy az első karibu legyen egy úgynevezett „biztonsági karibu”. Nem ragaszkodom a kapitális példányhoz. Ha ez megvan, akkor már biztosan nem kell üres kézzel elhagynom Kanadát. Utána lesz még időnk csemegézni, válogatni a bikák közt, a másodikat ráérek az utolsó napon is elejteni.

Kikötünk egy parton, megmásszuk kicsiny dombját, amelynek csúcsán, a szikla tövébe gubbasztunk és előkotorjuk az elemóziát.

Annyira kellemes meleg van, hogy legszívesebben szundítanék egyet. Evés közben keveset beszélgetünk, inkább távcsövezünk, a tehének pedig itt kocognak el a dombunk alatt. Minden kapkodás nélkül visszaszállunk a hajókba, amikor szörnyű balsejtelmem támad.

Nincs nálam az engedélyem. A táborban maradt.

Átvizsgálom minden zsebet, de nem találok. Közlöm is a rossz hírt Pattel. A helyzet sajnos az, hogy az engedélyt a vadásznak a vadászat teljes időtartama alatt magánál kell hordania, az alumínium *taget* pedig rögvest elejtés után az agancsra kell húznia. Bárhol, bármikor ellenőrizhetnek minket, a hatóság repülőkkel és helikopterekkel is el van látva. Nem okos gondolat reszkírozni, mert hiába van meg az engedély, ha az nincs a vadász zsebében, akár évekre is eltilthatják a kanadai vadászatoktól. Ez a törvény.

A puska önmagában nem okoz gondot, itt mindenki fegyverrel jár. Attól, hogy nálam van a Blaser, még nem minősülök vadásznak, tehát vadászengedélyre sincsen szükségem. Arra nincsen idő, hogy a táborba visszamenjünk, mert tíz kilométert kellene addig hajózázni, így ma csak nézelődhetek.

Tényleg nem értem, hogyan felejthetem el állandóan azt a rohadt engedélyt. Nem arról van szó, hogy indulás előtt minden reggel valami rendkívül bonyolult, többlépcsős, logikátlan bürokratikus procedúrát kellene végigcsinálni, amiből könnyű kifelejteni az egyik lépést. Ez a folyamat egyetlen mozzanattól áll: tedd zsebre az engedélyt. (Vagy ki se vedd onnan.) Ehhez képest Alaszka után itt is elfelejtem, és ezzel nemcsak a saját fejemre, hanem Patre is bajt hozhatok.

Behajózunk az egyik öbölbe. A jobb parton valóban szép, széles terpesztésű, impozáns megjelenésű agancsot hordó bika tűnik fel. Nézegetem, csorgatom a nyálam. Mikor máskor tűnne fel egy jó bika, mint akkor, amikor nem lőhetek?

Pat megkegyelmez. Megalkuszunk.

Meglőhetem a bikát, de ha bármi balhé lenne, akkor ő nem tud arról, hogy nincsen nálam az engedély. Nagy sóhajtás, akkor viszont gyerünk!

A bika azonban gondol egy merészet és a vízbe veti magát. Éppen előttünk készül átúszni a túlpartra. A vízben nem bánthatjuk, és egyébként is, micsoda dolog lenne egy szarvast úszás közben lelőni?! Pat fordít egyet a motoron, kilencvenfokos kanyart veszünk, és csutka gázon, a karibuval párhuzamosan robogunk mi is a túlpart felé. A kérdés az, ki ér oda hamarabb.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
15. oldal

Mi nyerünk.

Kiugrok a csónakból, közben töltögetem a Blaser. Kis domb előttünk: azon fog a bika is feljönni, bár most még nem látjuk. Pat előreküld, rohanjak, mint akit a ló rúgott meg, mert elfut előlem! Végre betárazok, száguldok fel a domboldalra, kis cserjék között keresem a biztos lépést. Amikor felérek, tőlem körülbelül nyolcvan méterre pontosan ugyanabban a pillanatban ér fel a bika is!

Versenyt futottunk!

Pillanatok alatt hozta be az úszás közben szerzett lemaradást!

Mire lefékezek, és lekapom a puskát a vállamról, a bika már sokkal előrébb tart! Fülvédőre most nincs idő, vállba gyorsan a fegyvert, célon vagyok... a karibu soványmalac-vágtában távolodik, de még inkább keresztben látom... jól elé tartok.... bummm!

Elé-fölé, porzik a szikla, villámgyors ismétlés... ezt megkapta, de mi történik? Nem rogyik össze, nincsen értelmezhető találatjelzés, nincs semmi, csak a lépésritmus változása árulkodik a találatról. Újabb ismétlés, de ezért a lövésért már kár volt, csak a távolodó farát látom, persze, hogy hibázok. Most váratlanul megáll... Kiürült a tár, csak három löszert táraztam, nem volt időm a csőbe is löszert csúsztatni. Végre bepréselek két löszert. A bika csak áll, keresztben nekem. Lőnék, de Pat – aki időközben beért – nem engedi. A bika folyton a tőlünk távolabbi oldalára hajítja vissza a fejét, Pat attól tart, ha átüti a lövedék a testet, az agancsot is roncsolom. Nézem a bikát a céltávcsőben, nem látok semmiféle sebet, pedig éppen azt az oldalát mutatja, amit – ha minden igaz – meglőttem. Látom, hogy a másik oldalon csöpög a vér, még hozzá erősen, de hol a bemeneti nyílás? Végre előrenéz a bika, tiszta a cél, meg is lövöm a váll-lapot, összeesik.

Na, erre kíváncsi vagyok.

Megnézem, hát ilyet sem láttam még. A második, futtában leadott lövésem a szemüreget érte, ezért nem volt ismert találatjelzés és ezért nem láttam semmiféle bemeneti nyílást a testen.

Képtelenség.

Ha a szemüreget lövés éri, az azonnali elhalást okoz, mert mögötte ott az agy. Azt nem hinném, hogy ebből a puskából kilőtt lövedék ne lett volna képes eljutni az agykamráig.

Mi történhetett?

Nézegetem a sebet, próbálom kibogozni a rejtélyt. A szemüregi sebtől hátrafelé a szőr egy jól körülhatárolható csíkban kihullott. Én nem vagyok bűnügyi helyszínelő, sem kriminológiai szakértő vagy kórboncnok, de ezt a csíkot csak a lövedék, vagy annak egy darabja okozhatta. Azt gondolom, hogy a lövés pillanatában a bika elfordította a fejét, így a lövedék nem merőlegesen, hanem hátulról érte a szemüreget, és előtte kigyomlálta az útjába akadó szőrt. Nem látok más magyarázatot, minden jel erre utal. Nagyon gyors ez a lövedék, nem kell ennyit elé tartanom, még nyolcvan méteren sem.

Ez az ötödik elejtett vadam, és eddig egyetlen olyan lövésem sem volt, mint amit otthon megszoktam.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
16. oldal

Kényelmesen feltámasztott puska, ideális lőtávolság, egy helyben álló vad, megfelelő idő a gondos célzásra... ezek a körülmények mind együtt lehetnek Magyarországon – például egy lesvadászatnál, vagy akár cserkelés közben is –, de itt sohasem. Vagy az egyik, vagy a másik biztosan hiányzik. A Dall-féle juhnál 330 méterre lőttem, az alaszakai karibut pedig egészen lehetetlen módon, hason forgolódva hoztam terítékre. Az első tulokra is hason lőttem, 285 méterről. A második sem volt közelebb, mint 230, itt is hasaltam, és az addigi tapasztalataim után nagyon örültem annak, hogy végre ilyen könnyű lövésre jött, és ilyen kellemes körülmények között lőhetek. Most pedig itt ez a karibuelejtés. Még a fülvédőmet sem tudtam feltenni, csak a negyedik lövésnél, és arra sem volt időm, hogy futás közben levessem a csónakban kötelezően hordott mentőmellényt. Mentőmellényben lőttem szarvasbikát. Amíg élek, nem felejttem el.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
17. oldal

Még egy vaddisznóhajtás sem ennyire nehéz, mert ott nem szokás a disznókkal versenyt futni, és félig rohanás közben lőni. Próbálná csak ezt meg valaki, azonnal kitiltanák a további vadászatból, és ha az ilyen viselkedésnek nincs további következménye, akkor a vétkes még jól megúsza. Szeretném ismét hangsúlyozni, hogy én az eddigi összes lövéssel megfeleltem a helyi jogszabályi feltételeknek és az itt szokásos etikának. A helyiek közül senki nem gondolja rólam azt, hogy kalandor lennék, vagy egy felelőtlen vadász, aki összevissza lövöldöz. Itt ez a norma. Nem lehetünk másképpen eredményesek!

Mindenki erre készüljön, aki ide jön vadászni.

Gyakorolja, amennyit csak tudja ezeket a képtelen lövészeti helyzeteket, mert ha tróféával szeretne hazatérni, akkor nem nagyon lesz más választása.

A karibu szép, széles terpesztésű agancsot visel, „biztonsági karibunak” mindenképpen megfelel. Barkában van még ez is szegény, amit Pat szerint talán jövő héten, talán másfél hónap múlva kezdenek tisztítani. Még az sem biztos, hogy minden bika egyszerre kezdi dörzsölni az agancsát. Mint északon minden más, ez is teljesen kiszámíthatatlan.

Pat ugyanúgy darabol, mint Randy Alaszkában: zsigerelés nélkül. Hátizsákba gyűjtjük a húst, én a fejet a két agancsszárnál fogva a vállamra támasztom, és visszamegyünk a csónakhoz.

A táborba hat óra után érkezünk, és Pat határozottan utasít, hogy a csónakból való kiszállás után rögvest kerítsem elő azt az engedélyt és a *taget*. Kivételesen sikerül gyorsan megtalálnom – ami engem lep meg a legjobban –, így a koponyát a raktárnak kinevezett sátorba visszük. Most már nem vagyok orvvadász...

Eljön a hét óra, és az ijászok még nem adtak életjelet magukról, hajójuk sem látszik a horizonton.

Van egy igen egyszerű szabály: hétre mindenkinek a táborban kell lennie. Aki hétre nem ér vissza, azt eltűntnek nyilvánítja a tábor parancsnoka – jelesül Pat –, és elkezd keresni.

Hétkor tehát Pat úgy dönt, hogy megkezd a kutatást. Egyedül hagy a táborban. Említettem, hogy sátrunk brenekkével töltött Mossberg söréttel rendelkezik. Most Pat világos magyarázatot fűz a fegyver rendeltetéséhez és a használat módjához.

Reggel nagy grizzlyt láttak a tábor mellett. Indulás előtt megszemléltük a nyomait, magam is láttam. Most pedig friss, véres hús került a raktárba. Ez a kombináció Pat szerint nagyon nem vicces.

Ha a grizzly bejön a táborba, lőjek. Azonnal, gondolkodás és további mérlegelés nélkül. Vannak medveriasztóink. A raktárunkat is körbeveszik a drótok, úgy néznek ki, mint egy villanypásztor. Ha a medve átszakítja a drótot, akkor bontja az áramkört, és egy sziréna bekapcsol. Ha hallom a szirénát, akkor lőjek. Rám bízva, hogy melyik fegyvert használom – a sörétest vagy a Blasert –, de egyet leszögez: ha itt a grizzly, akkor a legrosszabb dolog, amit tehetek, ha elkezdek gondolkozni a megoldási lehetőségeken. A megoldás a kezemben van, és Mossberg felirat van rajta.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken 18. oldal

Megkérdezi, hol és mivel fogom tölteni azt az időt, ameddig nem lesz itt. Én a netbookomon írom a naplómát, mint minden este. Ezt jó programnak tartja, viszont a puskát az asztalomhoz kell támasztanom. A sátor ajtajában nincs jó helyen. Ha bejön a grizzly, akkor az ajtóig lévő két méter pontosan két méterrel több annál, mint amennyi mozgásterem lesz. Most tehát itt van a fegyver a jobb kezemenél.

Pat több évtizedes vadászvezetői múlttal rendelkezik. Tapasztalt veterán, öreg róka ezen a környéken. Ebéd előtt is figyelmeztetett, hogy ne menjek a puskámtól messzebb, mint ameddig a karom elér. Itt *nagyon* komolyan veszik a medvéket.

Sem itt, sem Alaszkában nem szóltak rám azért, ha töltött puskával mászkáltam a táborban, vagy annak környékén. Azért viszont többször is figyelmeztettek, ha letettem valahova a Blasert, és anélkül mentem a bozótba.

Pat nyolc után ér vissza, rádión tudott beszélni az íjászokat vezető guide-dal. Jól vannak, távolmaradásuk okáról azonban nem adtak felvilágosítást, bár ez Patet nem is érdekli. Úgy érzem, egy kicsit túl van lihegve ez a dolog. Három felnőtt ember és egy kamasz, mindannyian tapasztalt vadászok, íjakkal és puskával felfegyverkezve, két műholdas telefonnal, egy rádió adó-vevővel és élelemmel ellátva nem ért be időben. Valószínűleg dolguk akadt, nem tudom, miért kell ebből ekkora ügyet csinálni.

Augusztus 29. Éjszakai bejegyzés

Az íjászkülönítmény kilenc után ért be. Két szép bikát lőttek, ez ám a férfimunka! A második hat óra után került nyílhegyre, ezért nem jöttek meg időben. Pat erősen túlreagálja a helyzetet. Érkezés után kötekedő megjegyzéseket tesz az íjászokra, utána pedig egész este nem szól senkihez. Szilajul néz maga elé, majdhogynem duzzog. Ezzel nem tesz semmit a helyzet megoldásáért, csak az általános vadászörömet rontja. Nem törődünk vele, inkább piálunk a dugi whiskyből.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken

19. oldal

Augusztus 30.

White Wolf Lake

Caribou Camp

Este sokáig iszogattunk, beszélgettünk, de hát ez is a program része. Pat reggel hétre hirdette ki a reggelit, de természetesen reggel hétkor még mindenki a hálózsákjában van. Pat nem bírja cérnával, ébresztő gyanánt bekapcsolja a medveriasztót. Erre Ricardo kiugrik a zsákból, kinyitja a sátor/barakk ajtaját és kiüvölt. Mondókájának nagyjából az a lényege, hogy ha a riasztó nem hallgat el, akkor kimegy, és agyonlövi a medvét. Azért a szövegbe sűrűn belefűzi a leggyakrabban használt angol káromkodást is, nehogy valaki humoros beszélésnek vélhesse kirohanását. Jake és én tíz percen keresztül vinnyogva röhögünk a priccseken. Még a könnyem is kicsordul. Bár nem beszéljük meg, de egyöntetűen fél óra késéssel érkezünk a reggelihez. Szabotáljuk a napirendet. Ilyenkor nem tudom abbahagyni a nevetést, majdnem belefulladások a gyümölcskonzervbe. Éppen abba tudnám hagyni, de amikor ránézek a két fő szabotőrre, látom a kacsintásukat és megint elkap a szokásos röhögőgörcs. Patnek ez alaposan betesz, egyetlen szót sem szól hozzánk. Ha egy kicsit kevésbé lennék vidám, azt is mondhatnám, fagyos a levegő.

Nem értjük Patet. Nyilván övé a felelősség, figyelnie kell mindenre. De ez itt nem a Francia Idegenlégió, hanem egy vadásztábor. Mi vagyunk itt a vendégek. Ráadásul itt egyáltalán semmi hátrányt nem jelent, ha egy fél órával később megyünk ki, a sikeres vadászatra egész nap azonos esélyünk van. És ha történetesen úgy döntenék, hogy ma egyáltalán nem szeretnénk vadászni, tizenkettőig csak az orrunkat piszkáljuk és délben szeretnénk reggelizni, azt is megtehetnénk.

Reggeli után Pat drámai hangon bejelenti, hogy ma a vadászat előtt fel kell vágnia a tegnap elejtett bikák húsát szállítható méretűre, és ebben számít a segítségünkre. Nekem egyáltalán nincsen szükségem húsrá. Még csak az hiányozna, hogy egy hűtőládát rángassak magam után fél Amerikán keresztül. Nagyvonalúan a köz rendelkezésére bocsátom az én bikámat, és nem is igazán serénykedek a darabolásnál. Úgy állok ehhez a munkához, hogy azért más is odaférjen. Valahogy ma belém bújta a kisördög. Hangos tanácsokkal kommentálok Pat munkáját, mire az íjászok diszkréten félrevonulnak, és csak ott kezdenek röhögni. Zsírpapírba kerülnek a vaskos darabok, generátor biztosítja az áramot a hűtőládának. Mire mindhárom szarvas kés alá kerül, szépen meg is telik a láda. Miután ezzel is végzünk, Jake-vel a tegnapi puskabelövésről beszélgetek. Úgy vélem, most már jó a puska, de nem vagyok benne teljesen biztos. Jake biztat, hogy ha picit is bizonytalan vagyok, tegyek még próbálövést. Nem szeretnék erre több löszert pazarolni a megfogyatkozott készletből, de Pat idegrendszerét sem lenne jó tovább feszíteni, be kell látnom, hogy igaza van. Inkább menjen el pár löszer feleslegesen, mint a világrekord karibu a hibázás miatt.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
20. oldal

Sőt egy rossz lövés után úgymint ismételni fogok, tehát ugyanannyi lőszer fogyna. Így nekikészülődök, de alaposan. Az összes fellelhető ruhát kipróbálom, melyiken milyen feltámasztás esik. Végül építék egy olyan lőállást, ami két ponton támasztja alá a puskát. A nagytétényi lőtéren sem voltak különbségek. Ismét kiteszem az automata célpontot, amit tegnap lövészet után megszokásból levettem. Ezt szegecselőpisztollyal szokás a helyére rögzíteni, de Patnek annyira rossz a hangulata, hogy inkább a másik vezetőtől kérem el a szerszámot.

Várom egy percet, ameddig lemegy a pulzusom, állítgatom a puskát a ruhákon. Lövök... picit még mindig magas, horizontálisan viszont hajszálpontos. Hangyányit korrigálok a távcső beállításán... lövés... ez az! Ezt szerettem volna látni a lőlapon! Egészen más így a csónakba szállni és újabb vadászatra menni.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
21. oldal

Tudom azt, hogy emberi számítás szerint szükség esetén jó lövést leszek képes leadni a karibura.

Ismét elválok ezektől a tréfás kedvű íjászoktól, akik viszont urai fegyverüknek. Láttam őket löni: amit ezek a srácok nem találnak el ijjal, azt én is valószínűleg elvéteném a puskával. Negyven méternél messzebb általában nem lőnek. Nem azért, mert tartanak a hibázástól, hanem azért, mert a nyílvevő – a puska lövedékével ellentétben – a hang sebességénél lényegesen lassabban indul. Ha ennél messzebb lőnek, akkor a hang annyival előbb éri el a célba vett állatot, hogy annak lehetősége van elmozdulni. Ettől még eltalálnák, de megnőne a sebzés veszélye, ami az íjászetika szerint is elfogadhatatlan.

A tegnapi módszerrel folytatjuk a vadászatot.

Egész nap csónakázunk. Néha kikötünk, megnézzük az aktuális karibut, kicsit fitymálom az esedékes bikát, majd ismét útnak indulunk.

Meg kell, hogy állapítsam, nagyon finnyás lettem egyszeriben.

Tegnapelőtt még bármit megadtam volna azért, hogy egy olyan bikát lőhessek, amire most csak a számat húzogatom. Most már nagy karibuvadásznak hiszem magam, válogatós lettem. Ez a bika ezért nem jó, az kicsit szűk állású, az jó lenne, de miért nem háromszor ekkora... mindegyikben találok valami kivetnivalót.

Egyik kikötéskor közvetlen előttünk tűnik fel egy gyenge bika. Néz ránk hosszan, gondolkozik, kissé tompa agyával nem tudja követni az eseményeket. Pat két karjával agancsot formáz, feje fölé tartja. Erre azonnal reagál a karibu, megindul felénk, vaksi szemével nem látja, hogy nem fajtársak vagyunk. Szagunkat azért érezhetné, mivel a szél pont felé fúj. Hiába van viszont ennek az állatnak kiváló szaglása, ha egyáltalán nem fél az embertől, nem tart a szagától sem. Új információ ez neki, nem tudja, hogy szeresse vagy féljen tőle. Harminc méterre közelít meg minket, mire végre ráébred a tévedésére. Lassan odébb sétál, mintha egyébként is arra lenne dolga, butaságával nem szeretne leégni a fajtársak előtt.

Pattel egész nap, ha tíz mondatot váltok. Nem akarom én őt leszólni, terep- és vadismerete kiemelkedően jó, és végül is ez a fő feladata. Számomra viszont az élményhez hozzátartozik az is, hogy a velem együtt lévőkkal jó emberi kapcsolatot tudjak kialakítani. Vele nincsen könnyű dolgom. Türelmetlen, barátságtalan, savanyú ember. Nem lehet könnyű humorérzék nélkül élni. Aki nem hajlandó beszélgetni, azt nehéz megismerni. Így inkább a kamerámmal és a táj szépségével foglalkozom.

Sehol egy bokor, harminc-negyven centinél magasabbra itt nem nő az aljnövényzet. Nincs takarása a vadnak, bár ahogy látom, nincs is rá igénye. Közeledő csónakunkat inkább meglepetten, mint félve nézik, nem futnak el sohasem. Ilyesmit még sosem láttak.

Rengeteg a karibu.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
22. oldal

Legalább ötven bikát látunk a nap folyamán, és mindezt úgy, hogy csak néhányszor szállunk ki a csónakból, spektívezés végett. Kisebb-nagyobb csoportokba, magányosan vagy többedmagukkal állnak a bikák. Egy kicsit attól tartok, hogy a sok válogatásra ráfázhatok. Ha holnaptól ugyanis egyet sem látok, akkor csak magamat okolhatom azért, hogy egyetlen aganccsal kell távoznom.

Ismét kikötünk. Távcsővem látómezejébe, a nagy-nagy messzeségben csónak rajzolódik ki. Pat is látja, már rádiózik is – egyáltalán, ha fél óráig nem rádiózik a másik csónakkal, rosszul érzi magát –, és megtudja, hogy a többiek éppen pecáznak.

Pecáznak.

Na, ezeknek sincs sok gondjuk mostanában.

Csatlakozunk hozzájuk, együtt érünk be a táborba. Jake meglőtte a második bikáját, erősebb, mint a tegnapi. Valóban szép példány, és még szebb a közös vadászöröm!

Agancsom fura tüneteket produkál: elkezd növekedni. Egyre többen jönnek ide hozzám, hogy elmondják, szerintük ez egy nagy agancs. A legnagyobb az eddig esett négy közül. Örülök neki nagyon, én is nézegetem, tényleg egyre nagyobb. Szerencsés vagyok, ahhoz kétség nem férhet.

Kiderítjük, hogy valaha volt zuhanyzó ebben a táborban, de egy gonosz medve tönkretette. Így akinek múlhatatlan vágya van a fürdésre, az a Farkasban nyugodtan megetheti. Gondolom, mondanom se kell, hogy nincs tülekedés a parton.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
23. oldal

Nagyon büdös van ebben a sátorban.

A használt zoknik, a száradó bakancsok, a hiányos tisztálkodás szagegyvelege minden expedíciós tábor velejárója, nem újdonság számomra. Különben is, a hegymászók mondása szerint: „Ahol a büdös, ott a meleg!” Ami viszont itt van, az a bűz, ami ebben a barakkban honra lett, az már nekem is sok. Itt olyan szag van, mintha valaki konkrétan beszart volna. Minden szellőztetés eredménytelen, csak átmeneti enyhülést hoz.

Vacsorára frissen fogott halat és karibut eszünk.

Jake ismét whiskyt vesz elő, úgy tűnik, tart még a készlete. Megint iszogatunk.

Augusztus 31.
White Wolf Lake
Caribou Camp
Délelőtti bejegyzés

A tegnapi szép idő mára semmivé lett.

Éjszaka kezdett esni, és azóta is egyfolytában, bár váltakozó hévvel esik.

Jake és Ricardo ma másfél órát késett a reggeliről. Én még viszonylag jó fej voltam, mert mindössze hatvan perccel érkeztem hét után. Pat reggel dörömbölt az ajtón, de senki nem válaszolt neki.

Az időjárás átírja a mára tervezett vadászat programját is. Pat szerint neki lehet vágni a háborgó Fehér Farkas-tónak, de ha a szél erősödik, vissza kell fordulnunk, mert *safety first* (biztonság mindeneelőtt). Ez a mondat az íjászok emlékezetes kimaradása óta szállóigévé vált köztünk. Pat a késedelem miatti elégedetlenségét a *safety first* érvvel támasztotta alá. Tegnap este lementem fogat mosni a tóhoz, mire Ricardo egy mentőmellényt adott a kezembe:

– *Safety first!* Bele ne fulladj a tóba fogmosás közben!

A szeles, esős időben sok vízpermet kerül a csónakba, ezért úgy döntök, felveszem az esőruhát. Mire végzek, Pat nyit a sátorba, és közli, hogy az időjárás annyira kiszámíthatatlanná vált, hogy ma nem szállunk vízre, helyette cserkelünk.

Leveszem az esőruhát.

Jake-vel, aki az egyik legismertebb és legtapasztaltabb vadászíjász a világon, arra jutunk, hogy az alacsony bozót biztosan vizes lesz, ezért legalább vízálló nadrágot kell viselnünk.

Visszahúzom a vízálló nadrágot.

Készen áll a zsákom, részemről indulhatunk, de jön az újabb hír: az idő annyira rosszra fordult, hogy egyelőre a táborban várunk, nem megyünk sehova.

Levetkőzök.

A konyhasátorban gyülekezünk, és taglaljuk a nap várható forgatókönyveit. Lehet, hogy meg kellett volna lőnöm tegnap az egyik karibut. Jake-nek ilyen gondja már nincs, neki megvan a két bikája, hogy az idő vagy a vadmozgás milyen, őt már túlzottan nem érdekli, bár amilyen *gentleman*, nekünk jobban szurkol, mint az elmúlt napokban saját magának. Sosem tudhatjuk, mikor döntünk helyesen. Ha az idő ma is szép, és hosszas válogatás után el tudok ejteni egy cifra agancsot viselő bikát, akkor mindenki helyeselné, hogy milyen okos vagyok, mert tegnap nem voltam mohó. Most pedig lehet, hogy nem leszek sikeres. Akkor majd azt lehet mondani, minek válogattam annyit.

Augusztus 31.
Esti bejegyzés

Tizenegykor indulunk. Az eső elállt – legalábbis ideiglenesen –, nincs okunk a további lustálkodásra. Felmálházunk.

Együtt, egy irányba megy a teljes csapat. Vezetők és vadászok, íjakkal és puskákkal felfegyverkezve indulnak a karibuk nyomába. Nem is megyünk sokat, mert már a tábortól néhány száz méterre megleljük az első rudlit. Ahogy látom – vezetőinket is beleértve – Jake köztünk a legtapasztaltabb vadász. Elsőként veszi észre a bikákat, villámgyorsan bírálja el őket. Én is inkább rá figyelek, Pat továbbra sem egy szószátyár. Örülök, hogy az íjászokkal együtt indultunk. Jake nagy név, fél év alatt gyűjtötte be az amerikai kosvadászok Grand Slamjét, és nem puskával. Ez négy különböző kos elejtését jelenti... Ricardo sem egy hétköznapi vadász, ebben a pillanatban őt tartják a világ második legeredményesebb íjászának. Sok-sok világrekord fűződik a nevéhez, százon felül vannak elejtett vadjai a Top 10-ben. Nagy szerencsének tartom, hogy velük vadászhatok.

Megteszünk egy kilométert, sűrűn távcsövezve, kémelve a látóhatárt és túrva az időjárást. Hideg lett nagyon, erős a szél. Mocsáron gázolunk keresztül, és minden lépésnél reménykedünk abban, hogy nem süllyedünk el. Átkelünk egy sekély kis tavon, megmászunk egy dombot, de nem látjuk a nagy bikákat. Egy méter magas bokrokat is látok, ami valóságos őserdőnek számít ezen a kopár tájon.

Megállunk, tanakodunk. Együtt menjünk tovább, vagy külön-külön próbáljunk szerencsét? Jobbra menjünk inkább, Fehér Farkas-tó irányába vagy balra? Abban maradunk, hogy szétválunk.

Pattel visszafordulok a tábor irányába. Nem egész két órával indulásunk után ismét a sátraknál vagyunk. Szól a medveriasztó, amikor beérünk. Pat nem is engedi, hogy beljebb menjek, nyomokat keres. Mint utóbb kiderült, csak vakláрма volt, a szél bontotta meg a drótokat és így az áramkört is, azért visítozik a sziréna. Ismételt átöltözés, néhány falat és megyünk is tovább. Cserkelni fogunk egész nap, mert a szél nem engedi a vízre szállást. Pat még egy szélmérő műszert is bevet, amivel 30 km/h szélsébséget mér. Erősen hullámszik a Farkas.

Egy dombocska irányába indul a páros.

Tetején végeláthatatlan spektívezés, távcsövezés kezdődik. Egy szót sem beszélgetünk. Nincs haverkodás, inkább egyfajta távolságtartó munkakapcsolatra hasonlít a kettőnk közti viszony. A sok karibu között meglátok egy bikát, ami innen erősnek tűnik. Azt javaslom, cserkeljünk rá.

Közelítünk, kétrét görnyedve osonunk a bokrok között. Szelünk nem a legjobb, de ettől már nem tartok. Nézegetjük a bikát, illetve a bikákat, mert valahonnan a társa is előkerült. Igen erős, lőhető példány mindkettő, rajtam múlik, melyiket szeretném elejteni. De... a bikák valamit észrevesznek...

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
26. oldal

ajjaj... két ugrással tűnnek el a szemünk elől.

Mire legközelebb rájuk látok, a lézer 700 méternél is többet mutat. Pat dül-fül, szerinte engem vettek észre. Hogy ezt miből gondolja, azt nem tudom. Nem maradtam le tőle négy méternél messzebb, mindig, mindenben azt tettem, amit ő. Mitől ingerült, azt végképp nem értem. Azt hiszem, ha itt valaki ideges lehetne, az én vagyok. Én viszont teljesen nyugodtnak érzem magam, majd csak látunk másik bikát.

Nem javul a hangulat.

Nem mondja el, mikor mi a stratégia, én pedig nem vagyok gondolatolvasó. Nem szól semmit, ha mégis, abból egy szót sem értek. Amikor jelzem neki, hogy nem értem, mit mond, elmondja ugyanazt, ugyanúgy. Már én sem szeretnék beszélgetni, a következő távcsövezésnél méterekkel arrébb ülök le. Ez így nem lesz jó. Ha Ricardo ma sikeres lesz, és az ő vezetőjük így elfoglaltság nélkül marad, átkéretem magam hozzá.

Tovább megyünk.

Egyre hűl az idő, egyre kevésbé szeretem ezt a mai vadászatot. Nem jövök ki ezzel az emberrel. Legszívesebben visszafordulnék a táborba, hogy már ma a másik vezetővel jöjjek ki ismét. Nem tudom, mi lenne a jó megoldás, de ez, ami most zajlik, messze van attól, mint amit én szeretnék.

Így füstölgök, morfondírozok magamban, amikor egyszer csak Pat megmerevedik előttem. Közelebb húzódok, de innen semmit nem látok ennek az átkozott ároknak a partján kívül. Mellé kúszok... bikák! Két igen szép bika van egy rudliban, köztük tehén, de rengeteg. Az egyik bika a bal szélen van, erős, nagy agancs, de kevésbé elágazó. A másik a jobb szélen, kisebb agancsát szerteágazó formával pótolja.

Mivel nagy agancsom már van, így a másodikat választom.

Gyorsan kellene lőni, mert legelészve távolodnak tőlünk, és a karibu bizony így is sebesen halad. Leülök a földre, két könyökömet két térdemre támasztom, rákapom a lézert... négy méter, valami belóg... arrébb csúszok. Itt tiszta a terep, nincs semmi akadály a lőirányba, lézert neki... 165 méter. Ez szuper. Kár, hogy nem tudok lőni. Két tehén a teljes célfelületet kitakarja, pedig a bika jó szögben áll. Elindulnak, megint csak a farát látom, tartják az eddigi haladási irányt. Lassan, figyelgetve távolodnak.

Most megint megtorpannak. A két tehén ugyan leválik, de éppen nincs mire lőni, mivel pont háttal áll a bika. Bármikor befordulhat, ezért pihen rajta az irányzék... addig megmértem a távolságot... éppen 200 méter. De most fordul, most áll keresztbe, ennél jobb lehetőség nem lesz...

Karibuvadászatom véget ért.

Szív közeli lövés, de még van benne élet, mire odaérünk. Kegyelemlövést adok, nem szeretem nézni a haldokló állatot.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
27. oldal

Megvan a második karibum, és a harmadik bika expedícióm során! Kanadai vadászatom is százszázalékos lett, mindent meglőttem, amit szerettem volna!

Elönt a siker és a megnyugvás érzése. Szép kis karibugyűjteményem lesz otthon! Ami azonban ennél sokkal fontosabb a számomra, hogy utam során mindegyik eddigi vadászatomnál emlékezetes lövést tettem.

Pat hozzákezd a daraboláshoz. Engem megkér, hogy a fegyveremmel együtt menjek fel egy domb tetejére, és onnan távcsővel tartsam szemmel a környéket. Aggódik a grizzly miatt, ami napok óta a környéken kóvályog. A vadászokat ritkán éri súlyos sérüléssel, vagy esetleg halállal végződő medvetámadás, hiszen ott a puskájuk. A vad feldarabolása azonban veszélyes üzem. Ekkor ugyanis a vadász a zsákmányra figyel, puskája gyakran a kelleténél messzebb van tőle, és ezt a grizzly ki tudja használni. Nem is tudom, milyen százalékot mondott Pat, de az biztos, hogy a vadászok elleni halálos medvetámadások igen nagy része történik darabolás közben. Rajtam nem múlik a dolog, öröködöm és tíz perc posztolás után észre is veszem... az íjászokat!

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
28. oldal

Meghallhatták a lövést, most erre tartanak, hogy kiderítsék az eredményt. Lemegyek a dombról fogadásukra, aminek ideje is van, mert ott fent nagyon hideg volt. Nincs semmi, ami a szelet és az újból eleredt esőt felfogná.

Patnak nincsen sok dolga a vaddal, a lövések sok húst roncsoltak, a használhatatlan részek itt maradnak. Megtalálja az egyik maradványtestet is, odadobja. Váratlanul ér a dobás, utánakapok, de nem érem el. Ez a jelenet tökéletesen demonstrálja a köztünk lévő aszinkront. A kölcsönös meg nem értés, az egymás mellett elbeszélés és a folyamatos félreértések jellemezték kapcsolatunkat. Tíz percet is kotorászok a mohában, mire meglelem. Az Interlock gyűrű sikeresen akadályozta meg a mag szétesését, az ólom viszont kiszakadt. Könnyen lehet, hogy ez a maradványtest a kegyelemlövésből származik, amit nagyon közelről adtam le, és a nagy becsapódási sebesség miatt szakadt ki az ólom. Az ölöerő ennél is kifogástalan volt, az ólommag beépítésének szilárdságáról további tapasztalatokat kell gyűjtenem.

Az íjászok valódi sportemberek. Egytől egyig méltatják trófeámat, irigységnek nyoma sincsen szavaikban. Hosszasan szorongatják a kezem, a szakértő Jake magyarázza az agancson fellelhető képleteket. Igazán jólesik, hogy ez a két világjáró vadász ennyire együtt tud velem örülni a szép bikámnak.

Pat közben berakja a húst a zsákba, a trófea cipelése viszont az én feladatom. Hátizsákom tetejére dobom a fejet, két kézzel egyensúlyozom, Pat a zsákját cipeli. Nekivágunk a hazaútnak. Az íjászok fordulnak még egyet a környéken, majd egy domb tetején találkozunk ismét. De mire ezt a dombot megmásszuk, majd' belerokkanunk. Különösen Pat helyzete nehéz, nagyobb súlyt kell cipelnie. A tetőn otthagyjuk a zsákokat, ide már érte tud jönni a hondával. A trófeámat hoznom kell tovább, attól tartunk, a környéken kószáló grizzly tönkreteszti. Öreg Pat! Azért csak megmutatta nekem, hol élnek a nagy bikák az NWT-ben! Ez a legfontosabb.

A barakkokba érve bedurrantjuk az olajkályhát, de nagyon. Csak úgy izzik a vasból készült fala. Éppen időben érkezünk, mert odakint olyan fergeteg kerekedik, amihez hasonlót utamon még nem láttam. Csak fel ne kapja a szél ezt az egész tákolmányt. Szakad az eső. Az íjászok vezetője nemsokára meg is hozza a domb tetején hagyott és átázott zsákomat. Általános szárítgatás kezdődik, sűrűsödik a levegő a körletben...

A kellemes melegben a sátor lakói kedvenc időtöltéseiknek hódolnak. Jake szunyókál, Ricardo és jómagam a számítógépeinkkel szórakozunk. Ebbe a békés idillbe robban be az egyik vezetőnk, csaknem kiszakítva az ajtót a helyéből.

– Bikák! Két bika itt, a tábor mellett! Gyorsan! – bömböli.

Ricardo – mert neki szólt az üzenet – fel van öltözve, csak felkapja a bakancsot, az íjat és már rohan is ki az ítéletidőbe.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
29. oldal

Nekem nincs ilyen szerencsém, alsónadrágban ülök a barakk egyetlen íróasztala előtt. Felveszek egy dzsekit, így rohanok utánuk. Ricardo csak egy gyors távcsövezésre lassít... valóban két bika, talán ha kétszáz méterre tőlünk! És milyen szépek! Még van egy engedélye, be kellene váltani egy trófeára!

Eddig tudom követni az eseményeket, vissza kell mennem felöltözni, mert rögvest megfagyok. Villámgyorsan öltözök, vissza a tábor szélére. Ricardóékat elnyelte az aljnövényzet. Biztosan kúsznak, különben látnánk őket. Jake sem tudja pontosan, hol lehetnek, a terepszínű álcaruhát szinte lehetetlen észrevenni. A két bikát ellenben látjuk, nyilván a két vadász is abba az irányba tart. De... most jön egy harmadik bika...

Feszült figyelem, a szél olyan erős, hogy nem tudom a Swarót stabilan tartani a szemem előtt. Nehéz így bármit is megfigyelni.

Jake észreveszi a felegyenesedve visszafelé ballagó vadászokat, és eléjük megy. A harmadik, most érkező bikára hívná fel a figyelmet. Távcsövön látom a beszélgetést, ők is távcsöveznek a közeledő bikára... nem jó, nem kell nekik.

Pár perc, és itt vannak a táborban. Ricardo elhibázta. Ötven méterre lőtt, ez a legvégső hatásos lőtávolsága az íjnak. Bemérte a szelet, és ennek megfelelően korigált, azonban egy erős szélhökés még így is öt méterrel tértette el a vesszőt ezen a rövid távon. Nem ilyen vesszők valók ide – magyarázza –, könnyűek ezek. Be is mutatja: két méterre dobja fel a levegőbe, öt méterrel arrébb esik le. Senki nem kalkulált ennyire erős széllel.

A kaland után napirendre térnek a White Wolf Lake Caribou Camp lakói.

Szeptember 1.
White Wolf Lake
Caribou Camp

Ezzel az olajkályhával nem bírunk zöld ágra vergődni. Vagy teljes erővel fűt – ilyenkor harminc fok körül van odabent –, vagy egyáltalán nem megy, és a fagyhalál fenyeget. A köztes fokozatokat nem szereti. Ma kitapasztalom a működését, mert nem szeretnék még egy ilyen hideg reggelre ébredni.

Ricardót és engem már második éjszaka valami ismeretlen rovar kínoz. Alkarunkat – abból is csak az egyiket, annak is csak a belső oldalát – jól összecsimpkedte a nyomorult. Tüneteink teljesen azonosak. Ez valami perverz rovar lehet, hogy csak az alkar belső fele érdekli. Az összes rovarriasztó kemikáliát ráfújom a hálósákra, talán csak használ valamit. Még a végén bolhásak leszünk.

Jake reggel már az ajtóban lóg, kutatja a látóhatárt. Ismét itt vannak a bikák a tábor mellett, de Ricardót nem érdeklik. A szél erős, nem szeretne ilyen időben lövést tenni bizonytalan célpontra.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
30. oldal

Az időjárás – amiről azért írok ennyit, mert az északi vadászatok kulcstényezője – az előrejelzésekkel ellentétben nem javult. Elvileg az éjszakánknak erősen szelesnek kellett volna lennie – eddig stimmel –, ma reggelre pedig már egy kis enyhülést jósoltak. (Ez sajnos nem jött be.) Ricardo nyugodt, bár már csak az ő második bikája hiányzik.

Szeptember elseje! Otthon ma indul a szezon! Vajon mikor kezdődik a bőgés? Ma kedd van, ezen a héten illene elkezdődnie, bár nem tudom, milyen az idő Magyarországon. Amióta itt vagyunk, nincs internetkapcsolatom. Robiék már biztosan készen állnak a vadászatra. Csákváron nem teremnek nagy bikák. Nyolc kilónál nagyobb csak elvétve található. Aki a 12 kilós kapitálisat keresi, az nem a Vértés lábánál fogja megtalálni. Ettől függetlenül én sosem vadásztam olyan jókat, mint a csákvári területen. Izgalmas, változatos, mindig mást adó erdő ez, ahova bármikor szívesen megyek.

Tízkor Pat nekikezd kisebbik bikám trófeájának előkészítéséhez. A maradék barkát is eltávolítja, majd előveszi a fűrész. A koponya legtetejénél választjuk el az agancsot, éppen úgy, ahogy azt szerettem volna. Azt várnám, hogy most a főzéshez látunk, de itt – akárcsak a darabolásnál – más a szokás. Kivisszük az agancsot a tópartra, Pat hosszú zsinórt köt az egyik szára, majd jól meglengetem a trófeát, és a Farkasba dobom. Pat pár lépést utána megy a vízbe, csizma van a lábán, neki nem kell a partról dobálnia. Még távolabb repül az agancs, míg csak el nem nyeli teljesen a hab. Itt fog ázni mindegyik agancs, legalább egy napig, hogy az összes rászáradt vért lemossák róluk a hullámok.

Éppen hogy végzünk a dobálással, amikor az íjászok vezetőjének a fia rohan a feldolgozósátorhoz: bikák! És megint a tábor mellett!

Valaki szól Ricardónak – állandóan készenlétben van, felöltözve üldögél a barakkban –, és már indul is a karibuk nyomába! Mi távcsövekkel követjük az eseményeket, ezúttal Ricardót is és a bikákat is jól látjuk. Megint nincs fedezék – ez ennek a vidéknek a sajátossága – a rudli megugrik, de talán csak ötven métert futnak. Ismét legelészni kezdenek, Ricardo folytatja az előrenyomulást... megint észreveszik... és ezúttal messzire vágtnak.

Nehéz mesterség az íjászat.

A barakkban Ricardo gépén megnézem egy páratlan vadászíjász-karrier képekbe sűrített esszenciáját. Bongó, szép sörényű hím oroszlán, elefánt, rinocérosz képei kerülnek a monitorra. Aztán a jegesmedve, amit nem is modern csigás, hanem a leghagyományosabb hosszú íjjal ejtett el. Aztán ott van az Ausztráliában nyílhegyre került bateng, ami nemcsak a vadászíjászok között számít világrekordnak, de puskával sem lőttek még különbet! Miközben a puskával Afrikába készülők arról vitatkoznak, hogy a Veszélyes Ötök közül melyik a legveszélyesebb, melyikre milyen magnum lőszer a legalkalmasabb, Ricardo harminc méterről lövi ezeket a vadakat csendes fegyverével.

Eseménytelenül telik a délelőtt. Várjuk a kedvezőbb időt. Az agancsok sorra a vízbe kerültek, bár lassan annyira esik az eső, hogy akár a parton is maradhattak volna.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken 31. oldal

Ott is szép tisztára áznának egy nap alatt. Erőt veszek magamon, megpucolom a puskámat. Ez már régóta várat magára, az elmúlt napokban nagyon sok vizet kapott a fegyver és az optika. A sátorban beszélgetéssel múlatjuk az időt.

Elszundítok, és mire felébredek, enyhül az időjárás. Az íjászok már öltöznek is, indulnak a délutáni bevetésre. Pat bejön, motyog valamit, majd kimegy. Ricardo tolmácsolásából kiderül, hogy mi horgászni megyünk. Állítólag erre is van engedélyem. A két vadásztárs nélkül unalmas a táborélet, így örülök a programnak. Az indulásig tartó idő alatt felvarrok egy nadrággombot. Meglehetősen gyorsan amortizálódik itt a ruházat.

Vízre toljuk a motorcsónakot. Stabil hajónkkal vidáman süvítünk a hullámok között. Első utunk egy pöttöm szigetre visz. Pat nagy szemeteszsákokat húz elő, tartalmát a szigetre üríti. A karibufejek és néhány bőrcapat van bennük. Ha a grizzlynek erre támad gusztusa, sokat kell majd úsznia érte, és nem a táboron keresztül vezet majd az útja.

Újabb kikötés, ezúttal egy nagy szigeten. Alumíniumból készültek a csónakok, és kapják a kiképzést keményen. A kikötési technika abból áll, hogy Pat nekivezeti a hajó orrát a partnak, legyen az bármilyen kemény. Amikor a csónak partot ér, az elöl ülő amennyire csak lehet, kirángatja az orrát. Az alumínium sikítva tiltakozik a kövekkel való találkozás ellen. Minden egyes kikötésnél attól tartok, hogy léket kapunk, és úszhatunk hazáig.

Pat elmegy spektívezni egy domb tetejére, én a fiatal őslakos sráccal maradok. Elővesszük a horgászbotokat. Nem értettem világosan, hogy mire vagy milyen módszerrel fogunk pecázni, de most már látom a damilok végére erősített villantót. Ezek szerint ragadozóhalra megyünk, és pergetni fogunk. Utoljára tíz-tizenkét éves koromban pergettem a Balatonon, akkor fogtam is pár balint, de hát ez sajnos nem tegnap volt. Most eszembe jut a régi eljárás, amely szerint a dobásokkal át kell fésülni a területet. Ezt is teszem, dobok jobbra is, balra is, kis híján a botot is vízbe hajítom a nagy igyekezetemben, de nincsen eredmény. A fiatal indián meg is unja hamar, felcsévéli a zsinórt, én még kintartok. A türelem azonban most nem hoz eredményt, nem fogok mást, csak a horgászbotot. Az van ráírva: „Shakespeare”.

Visszatérünk a táborba. Az íjászokkal egyszerre érkezünk, sajnos most sem volt elejtés. A holnapi az utolsó teljes vadásznapi, Ricardo mégsem aggódik.

Pat hozzálát a vacsora elkészítéséhez.

Andy Morrison, első tíz napom szervezője sok vadászvezetőt ismer északon. Előre felkészített, hogy nem mindegyikük kifejezetten barátságos. Nagy rajtuk a nyomás, eredményt *kell* produkálniuk. Ha egy vadásztatócég egy szezonban nem tud lövetni vendégeivel kellő számú vadat, akkor annak híre megy. Nagy a verseny, sokan szeretnének a vadásztatásból megélni, de csak a legjobb cégek képesek életben maradni.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken 32. oldal

Alaszkában az egész turizmus leszállóágba került a gazdasági válság miatt, és ez alól a vadásztatás sem kivétel. Egyre kevesebb a vendég, ők viszont nem azért utaznak ilyen sokat, hogy csak sétáljanak az erdőben. Különösen nagy az elvárás, ha egy cég a Cabela'sszal dolgozik. Nyilván ott sem örülnek, ha az általuk küldött nimród üres kézzel tér haza. Mindez a teher végeredményben a *guide*, a vezető vállára kerül. Sok ember vesz részt egy vadászat szervezésében, de végül ő az, akinek a gólt be kell lőnie. A mögötte dolgozó csapat ebben már nem tud neki segíteni.

Hogy ezt a terhet ki hogyan viseli, az ember- és személyiségfüggő. Az inuitok úgy, hogy végignevették az együtt töltött időt, és nagyon kedvesek voltak velem. Greg és Striker, a Brooks Range nagy ismerői végtelen türelemmel viszonyultak hozzám, bár a helyi vadászszlenget nem értettem. Pat távolságtartó ember. Biztos vannak, akiknek ő az ideális vezető. Akik azért utaznak ide, hogy a csendet hallgassák, hogy elmélyülten tanulmányozzák a természetet, nem találnak nála jobb társat. Én azonban nem ilyen vagyok. Én kimondottan barátságos természet lévén szeretek szóba elegyedni embertársaimmal, és szeretek velük együtt nevetni különböző otromba vicceken. Pat nem nekem való vezető. Meglőttem vele a két bikát, de nem ő lesz az, akire a legszívesebben emlékszem majd vissza.

Áramellátásunk a generátortól függ. Külön generátor viszi a hűtőládát, abból az áramból mi nem kaphatunk. Ha a kettes számú generátor beindul, akkor van lehetőség akkumulátorokat tölteni. Hogy ez mikor történik meg, annak csak Pat a tudója. Mi onnan értesülünk az áramvételezési lehetőségről, hogy a barakkban felgyullad a villany. Ilyenkor a töltők után kapunk, és egymás után sorban töltjük az aksikat. Rendesek a srácok, tudják, hogy naplót írok, az én netbookom mindig előnyt élvez.

A tábor lakossága két részre szakadt. Az egyik csoportba tartoznak a vezetők, a másikba mi, a vadászok. Nem megyünk egymás sátraiba, nem szomszédolunk. Emlékszem, hogy Greg említette is, hogy a nagy közös beszélgetések, a vezetők és vadászok együtt, nem jellemző a kanadaiakra. Ezzel semmiképpen nem szeretném azt sugalmazni, hogy a kanadaiak nem lennének jó emberek vagy szakértőik ennek a szakmának. Egy vadászat kevés ahhoz, hogy ítéletet mondjunk, de azt gondolom, Pat és az íjászok *guide*-ja is nagy tudású, profi vadász. De semmi több. Nem közösségi emberek. Úgy vélem, hogy az alaszakaiak sokkal lazábbak voltak. Azt persze nem tudom, hogy ez mennyire általános, de határozott különbség érezhető a mentalitásukban.

Nem tudtam magamról, hogy ennyire szeretem a gyümölcskonzervet. Napi egy kartont simán elpusztítok (egy kartonban négy konzerv van), és csak azért nem többet, mert szeretném, ha a következő napokra is maradna.

Jake megint előveszi kiváló whiskyjét, és most úgy isszuk, ahogyan azt ő szereti: forró vízzel. Nekem tényleg mindegy, hogy vízzel vagy anélkül, forrón vagy hidegen, a lényeg, hogy legyen!

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
33. oldal

Szeptember 2.
White Wolf Lake
Caribou Camp
Reggeli bejegyzés

Nagy szervezkedéssel kezdődik a reggel.

Útitervem szerint augusztus 29-től szeptember 5-ig tartott volna a karibuvadászat, hogy aztán 6-án repüljek tovább Montanába. A pézsmatulok-vadászat viszont annyira gyorsan lezajlott, hogy az emlékezetes repülőjegy-foglalási hiba ellenére már 28-án itt voltam a táborban. Ezért holnap, azaz szeptember 3-án visszatérünk Yellowknife-ba. Én úgy számolom, hogy akárhogyan is, de egy éjszakát vesztek. Ennek csak annyiból van jelentősége, hogy Yellowknife-ban kellene töltenem három éjszakát (szept. 3., 4., 5.). Ha ez így történik, akkor utam és életem is véget ér, mert a második nap eret vágok magamon az unalomtól.

Patet tegnap megkértem, hogy ma hívjuk fel a Cabela'st. Ő ezt meg is ígérte, de reggel meggondolta magát, és mindenáron arra akar rávenni, hogy Boyd Warnerral, az *outfitterrel* beszéljem meg a problémám. (Pézsmatulok-vadászatomhoz hasonlóan ezt a vadászatot is Boyd cége szervezi.) Csak nehezen törődik bele, hogy Boyddal nekem semmi beszélőnivalóm nincsen, azt sem tudom igazán, ki ez az ember és nem is érdekel különösebben. Én vele semmilyen üzleti kapcsolatba nem vagyok, neki közvetlenül egy fillért sem utaltam és nem is fogok. Nekem a Cabela's a partnerem, minden ilyen helyzetben ők képviselnek engem. Nagy nehezen megérti, hogy hiába erőlteti ezt a Boyd-telefont, nem fog menni, így műholdas telefonon felhívjuk Franket.

Frank és Jenn azonnal átlátja a helyzetet, és egyetértünk abban, hogy ahogy lehet, Billingsbe, Montana állam fővárosába kell érnem. Jenn már intézkedik is a repülőjegyet illetően, így jó esélyem van arra, hogy holnapután már ott lehessenek. Még azt is felajánlják, hogy előbb mehetek montanai vadászatom táborába, extra költség felszámítása nélkül, de ezt a lehetőséget nem fogom kihasználni. Számos elintéznivalóm akad Billingsben, például szeretnék pár ruhát venni, mert lassan úgy nézek ki, mint aki egy háborús veszélyzónából menekül. Mailek is biztosan várnak rám, amiket a Chateau Nova szállodából biztosan nem tudok megvásárolni, mert valami oknál fogva onnan nem tudok kapcsolatba lépni a levelezőszerverünkkel. Meg lettem volna lepve, ha éppen ez működik abban a hotelben.

A Cabela'sban én tökéletesen megbízok, ezért valamennyi költséget előre átutaltam nekik, beleértve a *guide*-oknak járó borraivalót, a *tipet* is. Ez általában 10-15%, nagyon drága vadászatok – jellemzően kosvadászatok – esetén ennél némiképpen alacsonyabb.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
34. oldal

Sok helyütt vadászok utam során, semmiképpen nem jó ötlet a majdan kifizetendő borraivalókat végig, készpénzben magamnál tartani, ezért is döntöttem az előre utalás mellett. Frankkel azt beszéltem meg, hogy minden vadászat után küldök neki egy mailt, amiben jóváhagyom a *tip* kifizetését – már persze csak akkor, ha szeretnék borraivalót adni. Pat jól tudja, hogy a *tip* a Cabela'snál van, és a telefon előtt emlékeztet, hogy el ne felejtsek Franknek szólni emiatt. Én egy türelmes ember vagyok, de azért ezt már kissé arcátlanságnak tartom. Jó, hogy nem próbál velem mindjárt egy kötelezvényt aláírni. Érdekes módon teljesen biztosra veszi a borraivalót. Lesz nagy meglepetés.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
35. oldal

Pat ma is horgászni megy, de én inkább maradok a táborban. Jake notebookján fogok vadászíjász DVD-ket nézegetni. Tegnap este már elkezdtem nézni az egyiket: hát amit ezek az íjászok művelnek, az tényleg félelmetes. Mindenféle hevederekkel felmásznak egy fára, és ott csüngenek órákon át, amíg nem jön a vad. Hogy hogyan bírják ezt a pozíciót ennyi ideig tartani, azt nem tudom. Egy másik filmen a jól álcázott íjász körülbelül tíz méterről lőtt meg egy akkora jávorszarvast, mint egy mikrobusz.

Az idő ismét szép, napsütéses, és – döbbenet! – eláll a szél! Teljes a szélcsend! Páratlan természeti jelenség szemtanúi vagyunk, be is kapcsolom a kamerát, mert ezt ember nekem el nem hiszi. Kitédulunk a levegőre, és élvezzük a paranormális eseményt. Ricardo ki is használja az utolsó vadásznapot. Reggeli után felkapja az íját és Jake társaságában vadászatra indul. Sok sikert kívánok nekik, és nagyon remélem, hogy egy hatalmas agancsot hoznak haza!

Szeptember 2.
Esti bejegyzés

Már több alkalommal is említettem, hogy a helyi karibuállomány időnként milyen naivitással viszonyul az emberhez. Ez egy olyan körülmény, ami esetenként leegyszerűsítheti, megkönnyítheti a vadászatot. Előfordult azonban az is, hogy a karibuk valamelyikünket észrevéve megugrottak, de nem ez a jellemző. Ha pedig mégis elfutnak, általában nem mennek messzire. Kíváncsiság az, amit tapasztalunk. Amikor a táborban egyedül maradtam, és elkezdtem távcsövezni a környéket, két tehenet vettem észre nem messze a táborunk mögött. Arra gondoltam, próbára teszem a türelmüket. Hangosan füttyentgetve, nyílegyenesen mentem a legközelebbi tehen felé, arra voltam kíváncsi, meddig vár be. Nos, ötven méternél ugrott meg, de csak tíz-húsz métert távolodott. Ismét felé vettem az irányt, de most már tapsoltam is. Enyhe megrökönyödéssel nézett rám, és *harminc* méterre várt be. Erre a viselkedésre azonban nem lehet építeni a vadászatot, hiszen Ricardo – aki vadászíjászként nálam összehasonlíthatatlanul nagyobb tapasztalattal rendelkezik az álcázás és a cserkelés területén – két alkalommal is hiába igyekezett lőtávolon belülre kerülni. Murphy vadászati törvényei itt is érvényesek: ha egy szép bikát látsz, akkor az biztos az ijedős, bátortalan fajtából való. Régi, a 19. század végén játszódó Afrika-vadász könyveket olvasgatva nem értettem, hogy hogyan lehetséges szabad területen egy nap alatt akár több tucat állatot, köztük egy-két orrszarvút és elefántot is elejteni.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
36. oldal

Ha azonban azok az állatok csak fele annyira voltak naivak, mint a helyi karibuk, akkor már ezek az elejtési számok is érthetővé válnak.

Délután három óra körül jár, amikor távoli motorzaj hallatszik a barakkba. Talán repülő? Nem, ez másmilyen hang... ez egy helikopter! Helikopter közeledik a Fehér Farkas-tó felett! Kiállok a sátor ajtajából, hogy jól lássanak, és távcsövön követem a gépet. Kanyarodnak egyet a tábor körül, majd a sátramtól harminc méterre leszállnak. Kiszáll egy pilóta, és két egyenruhás férfi.

Ellenőrzés!

Ez a Pat is mindig, mindenhol ott van, kivéve, amikor szükség lenne rá.

A két férfi ingének ujján egy felvarrót látok, amelyre az Északnyugati Területek jegesmedvés emblémája és egy felirat van hímezve: Environment & Natural Resources.

Nem tudok mást tenni, nekem kell a házigazdának lennem. Kérdéseket tesznek fel, hányan vagyunk itt, abból mennyi a vadász? Én miért nem vadászok, hol van a guide? Minden kérdést megválaszolok, megmutatom a húsraktárat is. Számolgatják, hány karibu adhatta a testrészeket, de nem áll össze a dolog. Öt karibut lőttünk, ennél azonban sokkal kevesebb hús van a raktárban.

Nem értik, nem értjük.

Hú, de hülye vagyok: tegnap felváltuk a húsokat, azok már a mélyhűtőben vannak! Belenéznek a hűtőbe, megvan a hús. Kihúzzuk az agancsokat a Farkasból, feljegyzik a *tagek* sorszámait és az én adataimat. Mire mindennel végzünk, Pat is előkerül. A felügyelők látják már, hogy itt minden rendben van, enyhül a légkör. Magyar vadászt még sosem láttak, de európaiakat sem sokat. Megkérdezik, lefotózhatnak-e? Megengedem, de csak akkor, ha ők is vállalnak egy közös képet velem. Pár percet még elbeszélgetünk, nevetve hallgatják expedícióm programját. Végül még két névjegykártyát is kapok, ha bármilyen gondom adódna, hívjam őket bátran! Ilyen jól végződött az ellenőrzés.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
37. oldal

Ricardóék este hét előtt pár perccel érkeznek haza.

Messziről hallatszik a csónakmotor, izgatottan kapok is a távcső után...

Sajnos nem látok náluk agancsot. Arrafelé, ahol ők jártak, nem voltak nagy bikák. Ricardo rálőtt az egyikre, de elhibázta. Csaknem ötvenöt méterre volt. Visszaüött az, hogy elsődleges íja az első nap tönkrement. A tartalékfegyverrel nem tud olyan messzire és megfelelően pontosan lőni. Példamutató, ahogy ez a vadász viseli a kudarcot. Nem méltatlankodik az íjával történt baleset miatt, pedig neki aztán tényleg minden oka meglenne a felháborodásra. Amikor arról kérdeztem, csalódott-e a hibázása miatt, csak a fejét rázza, és mosolyog. „Tudod, olyan ez – mondta –, mintha te ötszáz méterről elhibáznál egy célt azzal a puskával, amivel nem szoktál messzire lőni.” Az a karibu, amit célba vett, egyébként is kisebb annál, mint ami már a raktárban várja a szállítást.

Jake-ék rögtön lepihennek, fárasztó lehetett a napjuk.

Vacsorára Pat a frissen fogott halból főz levest. Ugyan semmi köze a magyar halászléhez, de finom. Meg kell hagyni, Pat tud főzni (bár használhatna egy kicsit több sót).

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
38. oldal

Vacsora után horgászni megyünk.

Davin, a fiatal indián lesz a vezetőnk, Jake és én leszünk a horgászok. Villantóznunk megint, de most egy egyszerűbb módját választjuk a pecázásnak. Bedobjuk a két villantót, Davin pedig alapjáraton működteti a motort, és így vontatjuk magunk után a két csalit. Azt hiszem, ez a horgász módszer otthon nem engedélyezett, de itt teljesen szabályos. Egyszer csak akkorát rúg a horgászbót a kezemben, hogy ijedtemben majdnem elengedem. Lassan kifárasztom a halat, de nincsen kiemelőszerűség. Davin kézzel emeli a csónakba. Nem tudom, ez miféle hal lehet, annyit látok csak, hogy zöldes színű. Én kétféle halat ismerek fel magabiztosan: az egyik a ponty, a másik a fehér cápa. Alighanem ez valami harmadik faj. Jake összesen három ilyen halat fog ezzel a módszerrel, én kettőt, de mindkettőnknek leszakad néhány hala fárasztás közben. Mindegyiket szabadon engedjük, nincsen szükségünk a húsrá. Egy órát is elpecázgatunk.

A távolban apró, halvány fénypöttyök csillognak: a Fehér Farkas-tó Karibu Tábor bágyadt, generátor hajtotta lámpái.

Szeptember 3.

Yellowknife

Chateau Nova Hotel

313-as szoba

Ma el kell hagynunk a tábort.

A csomagolás és a pakolás ideje következik. Ha van valami, amit a hosszú utakban nem szeretek, az az állandó pakolászás. Miután lezárom a táskámat, rendszerint előkerül még egy-két felszerelési tárgy vagy ruha, amit kifelejtettem, és aminek már nincs hely. Nem értem, hogyan lehetséges, hogy idefele még befért?

A csomagolás utált munkáját csak nehezíti Ricardo. Folyamatosan nyomja a poénokat, percenként kapok röhögőgörcsöt. Mielőtt Jake Ensign elteszi az íját, elkérem. Azt ígéri, ha meg tudom feszíteni, akkor kipróbálhatom. Nem tudom kihúzni. Háromszor is megpróbálok, végül úgy-ahogy sikerül, de így nem lehet lőni. Egészen más módon terheli az izmokat, mint ahogy az edzéseimen tapasztaltam. Meg is beszélem a srácokkal, hogy otthon veszek magamnak egy íjat. Szeretném letenni a vadászíjásvizsgát, mert ez egy valóban izgalmas vadászati mód. Ricardo megígéri, hogy átküld mailen egy ajánlott összeállítást, milyen íjat és kiegészítőket kellene vennem. Nem hinném, hogy valaha is vérbeli vadászíjász válna belőlem, mert a lőfegyvereket ahhoz túlzottan is szeretem.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
39. oldal

Az viszont valószínű, hogy egy-egy vadászatra ijjal is szívesen mennék, már ha meg tudom egyáltalán tanulni a használatát.

A gép érkezését három óra utánra ígérik.

A biztonság kedvéért még egyszer felhívom Franket, hogy meg tudták-e oldani a szállásfoglalást és a repülőjegy átrakását. Ricardo műholdas telefonját használom, mert tegnap Pat olyan pófát vágott, amikor a telefont kértem, mintha a siralomházba invitálnám.

A körletben fekszünk, csomagjaink készen állnak. Múlnak az órák. Időnként elszundítunk, aztán felébredünk és beszélgetünk. Programlehetőség nincsen. Éppen újabb alváshoz készülök, nem sokkal három óra előtt, amikor Jake lép a sátorba:

– Ma nem tudunk elrepülni. Yellowknife felett erős a köd, a gépnek nincsenek olyan műszerei, amely lehetővé tenné a repülést. Nem száll fel a pilóta.

Nem vagyok meglepve. Gyorsan fel kell hívnom a Cabela'st, hogy újból rakják át a jegyemet, és megint módosítsák a szállásfoglalást. Jake és Ricardo közben elindul a part felé. Csomagjainkat már kikészítettük a homokra, hálósákjainkat szeretnék kivenni. Utánuk megyek, mert megint Ricardo műholdas készülékét szeretném használni. Jól alakulnak a dolgok, erre bejön ez a gikszer. Mi lenne, ha egyszer minden úgy történne, ahogyan azt terveztük?

Kezdeném előásni a hálósákomat, amikor... harsogó röhögés!

Felültettek!

Az íjászok megint megvezettek!

Megpróbálom Jake-et belökni a tóba, de résen van, elugrik. Így kitolni velem! Most látszik csak, hogy az öröm mennyire viszonylagos. Már teljesen elfogadtam az újabb mizériát, és amikor kiderül, hogy az egész csak vicc volt, határozott megkönnyebbülést érzek.

Fél öt fele jön meg a gép, fedélzetén újabb háromfős vadászcsoporttal. Ruháik tiszták, arcuk kisimult. Ezzel szemben mi olyan koszosak vagyunk, hogy mindenünk ragad, ha a nadrágomra csapok, csak úgy száll a por. Ricardóék meglehetősen gyűrötten néznek ki, bár nem hiszem, hogy én sokkal különb lennék.

Hosszan csónakázik a nagy Cessna-hidroplán, míg megfordul, és ismét táborunk felé veszi az irányt a tavon. Ebbe az irányba fog felszállni, a szélirány így a kedvező. Nekigyorsulunk, és a parttól nem messze emelkedünk fel a Farkasról. Utolsó pillantást vetek a táborra. Mintha Pat a sátrak előtt állna, és minket nézne. Látom azt a barakkot, ami néhány éjszakán át az otthont jelentette, és amit most új vadászok foglalnak el. Még nem tudják, hogy kis vérszívók várnak rájuk, illetve az alkarjukra. Ezeket a kis fenevadakat egyszer sem sikerült tetten érniük, nem tudom, milyen rovarok lehettek. Csaknem pontosan a második karibum elejtésének helye felett suhanunk el. Lenézek, és madarakat látok a földön, amik talán éppen a maradványokon osztozkodnak.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
40. oldal

Búcsúzom a Caribou Camptól, ahol nagyon jól éreztem magam. Ennek elsősorban ez a két zsvány íjász az oka, akikkel nagyszerűen összeszoktunk. Nem is emlékszem, mikor nevettem ennyit utoljára. Volt egy-két pillanat, amelyre életem végéig emlékezni fogok. Kitűnő és eredményes vadászat volt!

Yellowknife-ban hivatalos ügyek intézése vár ránk. Carlos mikrobuszának utánfutójára dobáljuk a zsákokat és a trófeákat, majd irány a hivatal, ahol az elejtett vadat regisztráltatni kell. Odaérve egyből berontunk az irodába, közben Carlos is elhajt ügyintézés végett.

A kedves hölgy kéri az engedélyemet... ami természetesen megint nincsen nálam.

A mikrobuszban maradt. Valahogy azonban csak kidumáljunk a dolgot, egy táblázatban megtalálja az adataimat, én pedig megesküszöm, hogy én vagyok az a bizonyos Katona Gábor. Időközben megérkezik a trófeakivittelt intéző cég két embere is, akiknek világosan elmagyarázom, mit szeretnék tenni a trófeákkal: semmit. Majd Tóth Móni felveszi velük a kapcsolatot, és minden munkát Magyarországon végeztetek el. Az egész ügyintézés minden papírmunkával együtt, a hiányzó engedélyek dacára nagyjából húsz perc alatt ér véget, de ez három vadászt jelent. Ennél azért nehezebb ügymenetre számítottam.

Hét óra, mire a szállodába érünk. Itt vár Jenn levele. A repjegy és a szállás rendben van, holnap Billingsbe utazhatok. Két éjszakával többet alszom az ottani szállodában. Jenn mellékelte a Boyd Warnernak írt levelét. Ebben – a viták elkerülése végett – megírja, hogy ennek a két éjszakának a költsége Boydot terheli. Jó, hogy ezzel sem nekem kell foglalkoznom. Nagyon nem lenne kedvem mindenféle outfitterekkel vitatkozni.

A srácokkal nyolcra beszéljük meg a találkozót, majd irány a The Black Knight kocsmá. Jéghideg sör, hatalmas hamburger meglocsolva egy fél üveg piros Tabasco-szósszal... ez az, amire vártam.

El kell válnom a két íjásztól, a híres, nagy vadászoktól. Holnap három különböző géppel háromfelé repülünk tovább. Ki-ki a maga útján. Nehéz pillanat.

Jake Ensign egy igazi úriember. Általános műveltsége ritkaságszámba megy. Végtelenül segítőkész, szívélyes és jó modorú vadász. Tapasztalatáról és képességeiről sokat elmond az a bizonyos Grand Slam...

Ricardo Longoria egy igazi csibész, állandóan újabb és újabb tréfán jár az esze. Mindenben lehet rá számítani, önteltségnek, kivagyiságnak nyoma sincs nála, pedig kevesen vannak nála előrébb az SCI összesített listáján.

Egyaránt kiváló vadászok, valószínűleg a legjobbak, akikkel valaha találkoztam. Hozzáállásuk, felkészültségük messze túlmutat egy átlagos vadászón. Valódi sportemberek, akiknél jobb társaim nem is lehettek volna. Nagyon örülök, hogy megismerhettem őket, és remélem, hogy tudunk még egyszer együtt vadászni a nagyvilágban.

IV. fejezet: Karibuvadászat az Északnyugati Területeken
41. oldal

Holnap tehát irány Montana. Ezt a napot megint repülőgépeken és repülőtereken töltöm.
Ez az állandó repülés kezd az idegeimre menni...

